

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/520/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6714206749
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Hanusková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6714206749.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v právnej veci navrhovateľa Sociálna poisťovňa so sídlom v Bratislave, ul. 29. Augusta č. 8 a 10, pobočka Banská Bystrica, Kapitulská 27, IČO: 30 807 484 proti odporcovi F. W. Z. - súdny exekútor, nar. XX. XX. XXXX, IČO: 37 816 951, so sídlom Hlbiny 2, 960 01 Zvolen, bytom F. XX, XXX XX A., v konaní o zaplatenie 281,08 € s prísl., o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 18C/79/2014-57 zo dňa 17. 03. 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh navrhovateľa, ktorý sa domáhal voči odporcovi zaplatenia sumy 281,08 € titulom náhrady škody.

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia okresný súd uviedol, že so zreteľom na to, ako a čím žalobkyňa vymedzila skutkový rámec, z ktorého vyvodzovala svoj nárok na zaplatenie požadovanej sumy, riešil otázku, či žalobou uplatnený nárok vyplýva zo vzťahu zodpovednosti súdneho exekútora za škodu spôsobenú účastníkovi konania v zmysle § 33 ods. 1 Exekučného poriadku, podľa ktorého súdny exekútor v prípade, že osobitný zákon neustanovuje inak, zodpovedá za škodu tomu, komu ju spôsobil on alebo jeho zamestnanec v súvislosti s činnosťou podľa tohto zákona, resp. či ide o žalobkyňou uplatňovaný nárok tak, ako ho sama v žalobe formulovala, teda o vydanie bezdôvodného obohatenia. Okresný súd ustálil, že nárok je uplatňovaný ako náhrada škody. Po vykonanom dokazovaní dospel k právnomu záveru, že pokiaľ súdny exekútor prijal plnenie od povinnej a toto plnenie nevyplatil oprávnenému, teda navrhovateľke, hoci na to bol povinný, jeho konanie sa posudzuje ako nečinnosť pri výkone verejnej moci a z tohto dôvodu patrí navrhovateľovi nárok na náhradu škody voči štátu, ktorý je pre tento konkrétny prípad zastúpený Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky. Z uvedeného následne dospel k tomu, že odporca tak ako je označený v návrhu na začatie konania nie je nositeľom povinností splniť pohľadávku, ktorej sa domáha navrhovateľka v tomto konaní a preto žalobu v celom rozsahu zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p..

Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej 15 dňovej lehote (§ 204 ods. 1, veta prvá, O. s. p.) odvolanie navrhovateľka. Rozhodnutie súdu prvého stupňa považovala za rozhodnutie, ktoré vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Napriek tomu, že svoj nárok uplatnila ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, bolo úlohou súdu právne postavenie súdneho exekútora v súlade so zásadou iura novit curia kvalifikovať. Súdny exekútor vymohol od povinnej v jej prospech sumu 281,08 €, ktorá bola vymáhaná v rámci exekučného konania od povinnej, ale ktorú exekútor oprávnenej nevyplatil, čo v konaní nebolo sporné, teda, porušil tým zákonnú povinnosť, čím spôsobil škodu na jej úkor, za ktorú zodpovedá podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku. Nestotožnila sa s tým, že odporca tak ako je označený v návrhu na začatie konania nie je nositeľom povinnosti splniť pohľadávku, na základe čoho

súd žalobu v celom rozsahu zamietol. Odporca má hmotnoprávnu aj procesnoprávnu spôsobilosť byť účastníkom konania, bol označený nezameniteľne, pričom z celého konania vyplýva, že nárok uplatnila voči exekútorovi a samotný nárok vyplýva z exekučnej činnosti súdneho exekútora. Nestotožnila sa s právnym záverom, že zodpovedným subjektom titulom náhrady škody je štát, ak podľa ust. § 33 ods. 1 Exekučného poriadku exekútor zodpovedá za škodu tomu, komu ju spôsobil on alebo jeho zamestnanec v súvislosti s činnosťou podľa tohto zákona. Uvedené ustanovenie odkazuje na zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej v texte „Zákon č. 514/2003 Z. z.“), avšak v prípade, keď má poškodený nárok na náhradu škody voči štátu, má súčasne daný priamy nárok na náhradu škody aj voči súdnemu exekútorovi, pričom táto zodpovednosť je spoločná a nerozdielna. Poškodený sa teda môže rozhodnúť, či uplatní škodu iba voči štátu alebo iba voči súdnemu exekútorovi, prípadne nie je vylúčené, aby škodu uplatňoval súčasne od oboch subjektov. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Odporca v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľky uviedol, že sa stotožňuje s rozhodnutím okresného súdu.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), prejednal odvolanie viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. rozsudok okresného súdu podľa § 221 ods. 1 písm. h) O. s. p. zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie z nasledovných dôvodov :

Okresný súd návrh navrhovateľa zamietol s odôvodnením, že odporca tak, ako je označený v návrhu na začatie konania nie je nositeľom povinnosti splniť pohľadávku, ktorej sa domáha navrhovateľka v tomto konaní, teda nie je pasívne legitimovaným subjektom. Uvedený právny záver vyvodil zo skutkových zistení, na základe ktorých mal preukázané, že nárok na zaplatenie požadovanej sumy je nárokom vyplývajúcim zo zodpovednosti za škodu, ktorú spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti, jeho konanie posúdil ako nečinnosť pri výkone verejnej moci a z tohto dôvodu patrí navrhovateľke nárok na náhradu škody voči štátu, v mene ktorého koná pre tento konkrétny prípad Ministerstvo spravodlivosti SR.

Odvolací súd sa stotožňuje s právnym záverom okresného súdu, ktorý uviedol na str. 3 až 5 odôvodnenia jeho rozhodnutia, keď konštatoval, že vzhľadom na povahu vzťahu vznikajúceho medzi oprávneným ako účastníkom exekučného konania a súdnym exekútorom vykonávajúcim exekučnú činnosť nemôže dôjsť na strane súdneho exekútora k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka tým, že exekútor nesplní povinnosť uhradiť oprávnenému vymoženú pohľadávku. Dôvodne preto posúdil nárok navrhovateľky ako nárok na náhradu škody.

Ak však následne okresný súd konštatoval, že v prejednávanom prípade je zodpovedným subjektom štát, ide o nesprávny právny záver.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a) bod 3 Zákona č. 514/2003 Z. z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1 koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu.

Ustanovenie § 33 ods. 1 Exekučného poriadku upravuje zodpovednosť exekútora za škodu, ktorú spôsobil on alebo jeho zamestnanci pri výkone činnosti, ktorá je upravená Exekučným poriadkom. Zodpovednosť súdneho exekútora za škodu v zmysle § 33 ods. 1 Exekučného poriadku je koncipovaná ako objektívna zodpovednosť, t.j. zodpovednosť, ktorá vzniká bez ohľadu na zavinenie, teda bez ohľadu na to, či k vzniku škody došlo úmyselným alebo nebanlivostným konaním zodpovedného subjektu.

Pokiaľ však ide o vzájomný vzťah medzi zodpovednosťou exekútora podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku a zodpovednosťou štátu podľa Zákona č. 514/2003 Z. z. treba uviesť, že zodpovednosť exekútora za škodu pri výkone funkcie exekútora je širšia ako podľa Zákona č. 514/2003 Z. z. (napr. II. ÚS 165/2012, IV. ÚS 607/2013). Exekučný poriadok ani Zákon č. 514/2003 Z. z. priamo nestanovujú prioritu alebo výlučnosť zodpovednosti za škodu podľa niektorého z nich. Obe tieto zodpovednosti stoja vedľa seba. Z ich dikcie možno vyvodiť, že za škodu spôsobenú exekútorom pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu (činnosti uvedené v ustanoveniach §

29 až § 194 Exekučného poriadku), zodpovedá vedľa štátu s následným právom regresu rovnako sám exekútor, a to za podmienok uvedených v § 33 ods. 1 Exekučného poriadku (podobne II. ÚS 289/2008).

Z uvedeného teda vyplýva, že závisí výlučne na rozhodnutí poškodeného - navrhovateľky, či bude náhradu škody požadovať podľa Zákona č. 514/2003 Z. z. alebo či predmetný nárok bude uplatňovať priamo od exekútora podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku. Preto záver okresného súdu, že žalovaný exekútor nie je pasívne legitimovaným v konaní o náhradu škody spôsobenej pri výkone exekučnej činnosti, nie je vecne správny (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 75/2015 zo dňa 23. 03. 2016). Ak navrhovateľka predmetný nárok uplatňuje ako náhradu škody priamo od exekútora podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku je súdny exekútor pasívne legitimovaný v konaní o náhradu škody spôsobenej pri výkone exekučnej činnosti.

Keďže rozsudok prvostupňového súdu je založený na nesprávnom právnom posúdení pasívnej legitimácie odporcu a okresný súd bez ďalšieho žalobu zamietol, neostávalo odvolaciemu súdu iné, ako napadnutý rozsudok podľa § 221 ods. 1 písm. h) O. s. p. zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Úlohou okresného súdu po zrušení a vrátení veci bude predmetný nárok navrhovateľky posúdiť ako nárok na náhradu škody voči súdnemu exekútorovi, ktorý si uplatňuje podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku, teda vykonať dokazovanie a následne vyvodiť právny záver, či došlo k vzniku tejto zodpovednosti naplnením všetkých zákonných kumulatívne vyžadovaných predpokladov.

Podľa § 224 ods. 3 O. s. p., keďže odvolací súd zrušil rozhodnutie okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade súd prvého stupňa v novom rozhodnutí o veci s tým, že súd prvého stupňa rozhodne i o náhrade trov konania odvolacieho.

Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.